

sprengen aan de voet der bergen. Hun wel en wee hebben ze in hun rots-tekeningen vastgelegd, dikwels met een verrassende, natuur-werkelijke vaardigheid. Hun verfmateriaal, een prachtig, weinig verkleurend oker-rood, sluit zich harmonieus aan bij de omgeving. Het primitieve en toch vaak gespannen lijnenspel der naieve komposities is 'n heerlijk uitgangspunt voor onze schilder. Honderden, vaak origineel gevarieerde patronen liet de tekenaar me in z'n atelier in Pretoria zien; hij had ze een tijdje geleden gebruikt bij de decoratie van de lokalen der school op Ficksburg, een stuk werk waarvoor de opdrachtgevers haast evenzeer te prijzen zijn als de uitvoerder.

Een door Pierneef ontworpen kussen, uitgevoerd in gekleurd leer, met oker-rood, zwart en wit, is een aardig staal, al enige jaren oud, van deze kunstuiting. Sindsdien, in later werk, zijn de mogelijkheden meer gedurfd ontwikkeld, en vooral de snaakse en toch rake lijnen, van lichaam en benen in de eerste plaats, veel echter volgehouden.

Een aantal patronen voor borduurwerk staan binnenkort in het weekblad „Die Huisgenoot” te worden afgedrukt; te hopen is dat de moeders en dochters hiervan profijt zullen trekken.

Er schuilt een zekere ironie van het lot in deze aanvaarding der Boesman-kunst op groter schaal in Zuid-Afrika. Misschien 'n honderd jaar geleden werden nog in de Kaap-Provincie Boesmans uitgeroeid: ze waren schadelijker dan de bobbianen. In de Heksriviervallei wist een boer ons nog de plek aan te wijzen waar een hele jachtbuit van kleine Boesman-lichamen op een hoop werd gegooid, en met klippen toegedekt. Nu leest men in „Die Burger” over Pierneef's Boesman-kunst: „Dit is suiwer Afrikaans — afgelei (indien nie volkome oorspronklik nie) heel waarskynlik van die dekoratiewe kuns van die Boesman, en dit is in daardie rigting wat ons Suid-Afrikaanse dekoratiewe kuns moet ontwikkel.” Wel weinig beseft deze schrijver hierin de snaakse en ongewild-ironiese uitleg van de woorden: wat gij geërfd hebt van uw vaderen, verwerf dat om het te bezitten.

Stellenbosch (Z. A.), 1925.

